

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 226/2026-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] zastúpeného LEXANTE s.r.o., Slávičie údolie 106, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8Co/49/2023 zo 17. apríla 2024 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/105/2024 z 10. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8Co/49/2023 zo 17. apríla 2024 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/105/2024 z 10. decembra 2025. Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie (alternatívne, aby zrušil iba uznesenie najvyššieho súdu) a ďalej aby obidva tieto sudy zaviazal k úhrade jeho trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca podal na Okresnom súde Trenčín žalobu o zaplatenie 20 817 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia. V odôvodnení podanej žaloby uviedol, že je osobou trpiacou duševnou poruchou (patologické hráčstvo) a na hráčsky účet so svojím registračným emailom na webovom portáli žalovaného v časovom rozmedzí od 5. februára 2019 do 5. decembra 2019 vložil sumu 20 817 eur. V dôsledku tejto poruchy má narušené úsudkové schopnosti, nie je schopný kontrolovať svoje nakladanie s financiami a v dostatočnej miere predvídať a uvedomiť si krátkodobé a dlhodobé dôsledky. Táto

duševná porucha ho robila neschopným disponovať finančnými prostriedkami od 3. mája 2015 až dosiaľ vloženými na hráčsky účet, čo preukazoval doloženým znaleckým posudkom. Vklady na hráčsky účet preto boli neplatnými právnymi úkonmi a v dôsledku nich sa žalovaný na úkor sťažovateľa bezdôvodne obohatil.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 27C/37/2020-264 z 9. augusta 2023 žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Po vykonanom znaleckom dokazovaní dospel okresný súd k záveru, že v preskúmanom konaní sa nepodarilo preukázať, že v dôsledku ochorenia nie je žalobca schopný v dostatočnej miere predvídať a uvedomiť si krátkodobé a dlhodobé dôsledky svojho konania. Žalobca mal možnosť, odkedy pozná svoj zdravotný stav, preventívne podstúpiť liečenie svojej závislosti, zaregistrovať sa ako osoba vylúčená z hrania hazardných hier, prípadne požiadať o obmedzenie svojej spôsobilosti, no neurobil tak. Podľa okresného súdu nemožno každý právny úkon uskutočnený pod vplyvom znížených ovládacích schopností považovať za neplatný a nie je to tak ani v prípade stávok sťažovateľa na hráčskom portáli žalovaného. Nad rámec uvedeného okresný súd poukázal na nesprávne vyčíslenie prípadného bezdôvodného obohatenia sťažovateľom. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie.

4. Napadnutým rozsudkom krajského súdu bol rozsudok okresného súdu potvrdený a žalovanému bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že sa s odôvodnením rozsudku okresného súdu stotožňuje, konštatoval, že okresný súd nepochybil v procese dokazovania ani v procese hodnotenia dôkazov a riadne sa vysporiadal so závermi v konaní vykonaného znaleckého dokazovania. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

5. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté a žalovanému bol priznaný nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Ústavná sťažnosť (v rozsahu 44 strán) je koncipovaná nezrozumiteľne, jej obsah je predovšetkým kompiláciou procesných podaní a z kontextu vytrhnutých častí z odôvodnení rozhodnutí súdov, ktoré rozhodovali vo všetkých inštanciách, zoradených podľa predstáv sťažovateľa. V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že jeho úloha nespočíva vo vyhľadávaní konkrétnych ústavnoprávných námietok sťažovateľa v rozsiahlom texte, navyše v situácii, keď prípustným predmetom jeho prieskumu je len napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu. Odôvodnenie ústavnej sťažnosti má obsahovať konkrétne a zrozumiteľné právne argumenty odborne polemizujúce s jednotlivými závermi najvyššieho súdu pri posudzovaní dovolania sťažovateľa. Absencia vecného odôvodnenia pritom predstavuje nedostatok náležitosti ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zásadne zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

7. Za tejto situácie sa ústavný súd (pristupujúc k ochrane ústavnosti materiálnym spôsobom) pokúsil identifikovať námietky sťažovateľa, ktoré z textu ústavnej sťažnosti vyvodil v nasledujúcom rozsahu:

a) Krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorý je nepredvídateľný a vnútorne rozporný vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu. Rozsudok krajského súdu je založený na nesprávnom ustálení skutkového stavu veci a neobsahuje vysporiadanie sa s odvolacími námietkami sťažovateľa. Súdny pochybil v procese dokazovania, a to odobrením nezákonného nariadenia vyhotovenia doplnenia znaleckého posudku okresným súdom, ktorý však sám nebol zadávateľom pôvodného znaleckého posudku predloženého v konaní. Nezákonne získané dôkazy vyplývajúce z doplnenia znaleckého posudku neskôr súdy použili ako podklad pre svoje rozhodnutie.

b) Súdny porušil princíp voľného hodnotenia dôkazov tým, že nezohľadnil všetky dôkazy. Súdny sa nevysporiadali so vzájomnou rozpornosťou dôkazov (nekonfrontovali závery z predložených vyšetrení lekárov a závery znaleckého posudku a jeho doplnenia). Existencia duševnej poruchy – patologického hráčstva bola u sťažovateľa deklarovaná mnohými špecialistami, o čom predložil dôkazy, avšak súdy ich nezohľadnili prostredníctvom ich konfrontácie s doplnením znaleckého posudku. Súdny založili svoje rozhodnutia na záveroch nevyplyvujúcich z predložených znaleckých posudkov, nemajúcich oporu vo vykonaných dôkazoch a vôbec nerozlišovali odlišné správanie sťažovateľa v jednotlivých situáciách ovplyvňujúcich jeho správanie (mimo hry, pred hrou a v rámci hry). V konaní došlo k deformácii dôkazu, na ktorom bolo založené rozhodnutie, pretože krajský súd nesprávne vyhodnotil v bodoch 9.10 až 9.12 napadnutého rozsudku, že znížené ovládacie schopnosti u sťažovateľa sa netýkali iba jeho správania počas samotného hrania. Súdny nezohľadnili jeho námietku absencie slobodnej vôle v jeho hráčskom konaní.

c) Postupom súdov došlo k zvýhodneniu žalovaného pri vysporiadaní sa s dôkazmi napriek tomu, že išlo o spotrebiteľský spor, v ktorom súdy mali dorovnať nerovné postavenie strán sporu.

d) Najvyšší súd sa v napadnutom uznesení nevysporiadal s dovolacími námietkami predloženými sťažovateľom a s jeho záverom o podrobnej analýze znaleckého posudku nemožno súhlasiť.

e) Súdny bez opory v spisovom materiáli formulovali nelogický záver týkajúci sa výšky žalovanej sumy. V dôsledku nesprávneho postupu súdov došlo k jeho neprimeranému predĺženiu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. Porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu:

8. Vo vzťahu k rozsudku krajského súdu ústavný súd poukazuje na to, že z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Sťažovateľ využil svoje právo podať proti rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre jej neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

III.2. Porušenie označených práv uznesením najvyššieho súdu:

9. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva právo na spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, pričom z jeho judikatúry je možné vyvodiť limity povinnosti súdu odôvodniť súdne rozhodnutie a tomu korešpondujúceho práva na odôvodnenie rozhodnutia. Toto právo nie je absolútne, to znamená, že súdny orgán nie je povinný dať podrobnú odpoveď na každý argument strany (rozsudok Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, č. 16034/90, § 61, podobne rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. 1. 1999, č. 30544/96, § 26, rozsudok Perez v. Francúzsko z 12. 2. 1994, č. 47287/99, § 81).

10. Predmetom konania pred ústavným súdom nie je hodnotenie správnosti skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože ústavný súd nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Pri uplatňovaní svojej právomoci ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základných práv sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov nie sú arbitrárne alebo svojvoľné a či výsledkom aplikácie právnych predpisov na konkrétny prípad nie je zrejme nespravodlivosť.

11. V odôvodnení napadnutého uznesenia sa najvyšší súd v bodoch 12 a 13 jasne vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa namietajúcou nedostatky v procese hodnotenia dôkazov pri prijatí určujúceho skutkového záveru, že sťažovateľ netrpí duševnou poruchou v pravom slova zmysle, pretože dokáže posúdiť možné následky svojho konania (neoprávneného nariadenia znaleckého dokazovania). K námietke okresným súdom deformovaného dôkazu o údajnom znalcovom konštatovaní iba znížených ovládacích schopností pri hre najvyšší súd odpovedal podrobne v bode 14 napadnutého uznesenia, v ktorom poukázal na spôsob, ktorým dospel okresný súd k záveru, že sťažovateľ nebol v stave, ktorý by ho robil neschopným vykonať právne úkony podľa § 38 ods. 2 Občianskeho zákonníka. K námietke týkajúcej opomenutých dôkazov sa najvyšší súd vyjadril v bode 16 napadnutého uznesenia, dospejúc k záveru, že súdy nezanedbali žiadny relevantný dôkaz ani neignorovali vyjadrenia ošetrojúceho psychiatra. K námietkam týkajúcim sa nerozlišovania súdov medzi jednotlivých stavmi sťažovateľa (v bežných okolnostiach, v čase predchádzajúcim hre a pri hre samotnej) sa najvyšší súd vyjadril v bode 17. V bode 18 uznesenia najvyššieho súdu sa tento súd zaoberal námietkou nedostatočného odôvodnenia tohto rozhodnutia a v rámci neho poukázal aj na jednotlivé body odôvodnenia krajského súdu, v ktorých sa dostatočne vysporiadal s meritórnym posúdením danej veci i námietkami sťažovateľa. S námietkou sťažovateľa o nedostatku slobodnej vôle na jeho strane, ako aj s námietkou nesprávneho určenia prípadného bezdôvodného obohatenia sa najvyšší súd vysporiadal jednotlivo v bodoch 19 až 21, poskytnúc pritom sťažovateľovi logickú, zrozumiteľnú a dostatočnú odpoveď. Námietkou postavenia sťažovateľa ako spotrebiteľa sa zaoberal najvyšší súd v bode 22 napadnutého uznesenia, poukazujúc na jej nedostatočné odôvodnenie, ako aj na to, že v jej prípade ide o neprípustnú novotu podľa § 366 CSP. Na záver v bodoch 23 a 24 sa najvyšší súd vyjadril aj k námietkam sťažovateľa o údajnej nezrovnalosti medzi skutkovými a právnymi závermi, ktorú vzhľadom na jej všeobecný

obsah posúdil ako nedôvodnú, a taktiež k námietke arbitrárnosti rozsudku krajského súdu, ku ktorej najvyšší súd s poukazom na jeho obsah konštatoval, že uvedenú vadu nezistil.

12. Vzhľadom na obsah ústavnej sťažnosti tak ústavný súd konštatuje, že len pre samotný nesúhlas sťažovateľa s obsahom odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu nemožno dospieť k záveru o jeho arbitrárnosti, resp. zjavne nedostatočnom odôvodnení (IV. ÚS 121/08). Sťažovateľ dostal z materiálneho hľadiska odpovede na ním predloženú argumentáciu, pričom prijaté závery najvyššieho súdu možno považovať za konzistentné a ústavne prijateľné. Konanie, ktoré ako celok zohľadňuje všetky podstatné okolnosti danej právnej veci, považuje ústavný súd v celkovom výsledku za spravodlivé a ústavne súladné.

13. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom označených základných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení, a ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. apríla 2026

Libor Duľa
predseda senátu